

Čís. 4585.

Předstižením (třetí odstavec § 51 tr. ř.) jest jen skutečné předsevzetí vyšetřovacího úkonu; nestačí, že se u soudu vyskytl jen podnět k jeho předsevzetí (návrh státního zastupitelství a vyznačení lhůty k vyčkání zprávy četnictva).

(Rozh. ze dne 5. ledna 1933, Nd II 162/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v neveřejném zasedání v trestní věci proti Janu H-ovi a spol. pro zločin krádeže v záporném sporu o příslušnost mezi krajskými soudy v Jihlavě a v Kutné Hoře, takto: Příslušným jest krajský soud v Kutné Hoře.

Důvody:

Jest souhlasiti s názorem krajského soudu v Jihlavě, že v souzené trestní věci předstihl okresní soud v Přibyslavi a tudíž i krajský soud v Kutné Hoře; předsevzalť řečený okresní soud již 31. října 1930 vyšetřovací úkon, záležející v tom, že obeslal k výsledku poškozeného Otta H-a jako svědka, kdežto okresní soud ve Městě Žďáře (krajský soud Jihlava) předsevzal prvý vyšetřovací úkon teprve 9. prosince 1930 tím, že tohoto dne žádal krajský soud trestní v Brně o výslech jednoho z obviněných. Krajský soud v Kutné Hoře je na omylu, maje za to, že okresní soud ve Městě Žďáře předsevzal vyšetřovací úkon již 10. října 1930. Neboť v tom, že tento okresní soud na návrh státního zastupitelství v Jihlavě: »Žádám o přípravné vyhledávání, jež se zatím omezí na vyčkání výsledků dalšího četnického šetření«, stanovil 10. října 1930 jen lhůtu k vyčkání četnické zprávy, nelze spatřovati ještě vyšetřovací úkon, jaký má na mysli třetí odst. § 51 tr. ř. (Srov. Mayer, komentář k § 51 tr. ř., bod 21, 23, 24.) Jen skutečné předsevzetí vyšetřovacího úkonu (jako na př. vydání obsílky na obviněného, třebaš jen za přípravného vyhledávání — §§ 88, 89 tr. ř. —, nařízení předvedení podezřelého, nařízení místního ohledání a tomu podobné) jest předstižením podle třetího odstavce § 51 tr. ř. Nestačí, že se u řečeného okresního soudu vyskytl jen podnět ku předsevzetí vyšetřovacího úkonu, nebyl-li úkon ten skutečně předsevzat. Není proto rozhodné, co navrhlo státní zastupitelství, nýbrž rozhoduje jen, co podnikl soud. Mluvíť zákon jen o předstižení soudu, nikoli o předstižení státního zastupitelství. Poněvadž činnost okresního soudu ve Městě Žďáře záležela jen ve vyznačení lhůty k vyčkání zprávy četnictva, aniž se tento soud věcí samou obíral, t. j. aniž skutečně předsevzal některý z vyšetřovacích úkonů, jak je má zákon na mysli, bylo rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4586.

Je-li stanovena pro vedlejší trest peněžitý minimální sazba, musí býti při použití § 92 tr. zák. sestoupeno i pod nejnižší výměru na čin stanoveného minimálního trestu peněžitého.

(Rozh. ze 7. ledna 1933, Zm IV 499/32.)

Nejvyšší soud přezkoumal trestní věc proti J. L-ovi, obžalovanému pro přečin podle § 1 zák. čl. XXV:1883, a na základě veřejného líčení, konaného následkem opravného prostředku pro zachování právní jednotnosti, podaného generálním prokurátorem, vynesl tento rozsudek: Opravný prostředek pro zachování právní jednotnosti, podaný ve smyslu § 441 tr. ř. generálním prokurátorem, uznává se odůvodněným a vyslovuje se, že pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Chustu ze dne 18. března 1932 čís. Tk III 425/31/18 byl porušen zákon v ustanovení a) § 1 zák. čl. XXV:1883 a § 92 tr. zák., b) § 8 odst. 3 věta 2. zák. č. 31/29 sb. z. a n. Důsledkem toho zrušuje se tento rozsudek ve výrocích, jimiž byl obžalovaný odsouzen k vedlejšímu trestu na penězích 1000 Kč a hlavní i vedlejší peněžitý trest byl pro případ nedobytnosti zaměněn na vězení v trvání 80 a 20 dnů, a obžalovanému J. L. se ukládá vedlejší trest na penězích částkou jedno sto Kč a hlavní a vedlejší tresty na penězích v částce 4000 Kč a 100 Kč se zaměňují pro případ nedobytnosti na vězení v trvání čtyřiceti dnů a jednoho dne.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Chustu ze dne 18. března 1932 čís. Tk III 425/31-18 byl J. L. uznán vinným přečinem podle § 1 zák. čl. XXV:1883 a odsouzen podle téhož místa zákonného s použitím § 92 tr. zák. k peněžitě pokutě 4000 Kč jako k trestu hlavnímu a k peněžitě pokutě 1000 Kč jako k trestu vedlejšímu. Oba tyto tresty byly pro případ nedobytnosti zaměněny na vězení v trvání 80 a 20 dnů. Rozsudek tento stal se pravoplatným.

Vyměřením vedlejšího trestu na penězích částkou 1000 Kč byl porušen zákon v ustanovení § 1 zák. čl. XXV:1883 a § 92 tr. zák. V § 1 zák. čl. XXV:1883 byl vedlejší trest na penězích určen sumou od 200 do 2000 Kč. Poněvadž čin trestný byl spáchán před platností zák. č. 31/29 Sb. z. a n., nepřicházejí jeho předpisy obsažené v § 6 v úvahu. Podle stálé praxe nejvyššího soudu, založené na tom, že zákon nečiní rozdíl mezi hlavním a vedlejším trestem, musí býti v případech, kde pro vedlejší trest na penězích je stanovena minimální sazba, při použití § 92 tr. zák. sestoupeno pod nejnižší výměru této minimální sazby. Vedlejší trest na penězích bylo tudíž vyměřiti částkou nižší 200 Kč. Vyměřením náhradního trestu na svobodě za nedobytné tresty peněžitě v částkách 4000 Kč a 1000 Kč vězením v trvání 80 a 20 dnů byl porušen zákon v ustanovení § 8 odst. 3 věta 2. zák. č. 31/29 sb. z. a n. Zákon tento nabyl sice platnosti teprve po spáchání trestného činu, bylo ho však jako v této části příznivějšího pro obžalovaného ve smyslu § 2 tr. zák. použiti. V citovaném místě zákonném jest stanoveno, že doba náhradního trestu nesmí při odsouzení za přečin nikdy převyšovati šest týdnů. Vyměření shora uvedených trestů náhradních stalo se tedy porušením citovaného zákonného předpisu. Poněvadž oběma protizákonnými výroky byl obžalovaný co do trestu vedlejšího a náhradního poškozen, byl proto uplatněn opravný prostředek podle § 441 tr. ř. uznán základním a bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výrokové části rozsudku.